

De Taak

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos *uitgevers* via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Robert Pollack

De Taak

Ambo|Anthos
Amsterdam

Zie p. 371 voor een lijst met de belangrijkste personages.

ISBN 978 90 263 4601 9

© 2019 Robert Pollack

Omslagontwerp Roald Triebels, Amsterdam
Omslagillustratie © Tatsiana Volskaya/Moment/
Getty Images (kerk); Shutterstock (glasscherven)
Foto auteur © Merlijn Doomernik

Verspreiding voor België:
Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Voor Tanja, Alexander en Laurine

Sint-Petersburg

Augustus 2010

1

Aan de ingang van het fabrieksterrein was niets bijzonders te zien, behalve dat het hek niet openging.

Andrej Zachov keek pas op uit zijn *Financial Times* toen de auto ongebruikelijk lang bleef stilstaan. Hij drukte op het rode knopje aan de zijkant van de armsteun. ‘Bel de receptie,’ zei hij tegen Boris.

‘Dat heb ik al gedaan, meneer,’ ruiste de stem van zijn chauffeur door de luidspreker. ‘Ze zeggen dat ze ons niet kunnen binnenlaten.’ Hij zette de motor uit.

Zachov greep naar zijn telefoon en belde zijn secretaresse. ‘Ksenia, ik sta hier voor de ingang en er is iets met de poort. Kun je de beveiligers deze kant op sturen?’

‘Ik...’ Haar stem stokte.

‘Ksenia?’

‘Er staat iemand naast me.’ De verbinding werd verbroken.

Voor de afscheiding van kogelvrij glas stak Boris een sigaret op. Zachov stapte uit en liep naar het hek. Het was nog zomer, maar de herfst kondigde zich al aan. Aan de andere kant kwamen twee mannen in beveiligersuniform aangelopen. Hij herkende ze niet, hij kon niet iedereen kennen, er werkten hier

tegenwoordig meer dan tweeduizend mensen.

‘Wat wilt u?’ zei de langste van de twee. Zijn gezicht was rood en verried een leven waarin drank een grote rol speelde.

‘Wat ik wil? Ik ben Andrej Zachov, de directeur en eigenaar. Kan dat hek open?’

‘Moment,’ zei de man. Hij bracht de walkietalkie die aan zijn donkerblauwe jack hing naar zijn mond en liep weg. Zachov verbeet zich. Eigenlijk getuigde het van een professionele houding dat de beveiliging niet zomaar opendeed als hij hem niet herkende.

De andere bewaker had zijn handen in zijn zij, zijn rechterhand vlak boven het pistool dat in de holster aan zijn heup hing. Hij fixeerde zijn blik op de donkerblauwe BMW 760i.

‘Mooie auto,’ zei hij.

De toon was vlerkerig. Hij zou er straks iets van zeggen tegen het hoofd van de beveiliging.

De langste bewaker kwam weer aangelopen. Nu ging het hek wel open. Zachov knikte, liep terug naar de auto en opende het portier. Boris startte de motor.

‘U kunt niet naar binnen, u bent vanmorgen ontslagen,’ zei de bewaker.

‘Ik vat dit maar op als grapje. Op jouw leeftijd wil ik je niet meteen op straat zetten.’

‘Onze instructies zijn duidelijk.’

Zachov stapte in en gaf Boris een teken dat hij moest oprijden, maar de twee beveiligers gingen voor de auto staan. Daarna liep de kleinste naar de bestuurderskant en tikte op het raam. Boris liet het raam zakken en in een flits had de bewaker zijn pistool getrokken.

‘Uitstappen met je handen naar voren.’

Boris stapte uit. Zachov zag dat zijn chauffeur trilde, hij was

de zestig al ruim gepasseerd, er liep snot uit zijn neus dat hij niet wegveegde.

Zachov liet nu ook zijn raam zakken. ‘Zijn jullie helemaal geschift?’ Hij dacht aan zijn training in de *spetsnaz*, jaren geleden, hij had geleerd om zelfs gewapende tegenstanders uit te schakelen. In de armsteun zat bovendien een geladen Glock, iets verouderd, maar nog trefzeker op korte afstand. Moest nu twee beveiligers van zijn eigen bedrijf neerschieten? Dat zou verschrikkelijk zijn. Een paar doden bij een schietpartij zou niemand verbazen, maar hij pleitte juist voor normalisering. Zijn bedrijven deden mee op de wereldmarkt en daar moesten ze niets hebben van het Wilde Oosten.

Hij stapte weer uit. In de verte verscheen het vertrouwde silhouet van Vasili Koeznetsov, nu alweer vier jaar zijn interne accountant, de betrouwbaarste en meest nauwgezette medewerker die hij ooit had gehad.

‘Vasili!’ Zachov voelde een grote opluchting. ‘Vasili, deze mannen...’ Hij stopte.

Koeznetsov schudde bijna onzichtbaar zijn hoofd. ‘Bel Igor,’ was alles wat hij zei. Daarna liep hij weg.

Igor Mazovski was zijn advocaat.

‘We gaan,’ zei hij tegen Boris, terwijl hij aanstalten maakte om weer in te stappen.

Boris aarzelde. De bewaker hield hem nog altijd onder schot.

‘We gáán,’ zei Zachov nogmaals.

Boris draaide zich naar de auto.

De bewaker schoot.

Boris slaakte een kreet en zakte in elkaar, zijn armen voor zijn buik.

Zachov was in twee stappen bij de bewaker en schopte het pistool in een soepele beweging uit zijn hand. Hij zou hem bin-

nen enkele seconden kunnen ombrengen, zijn nek in een klem en draaien, klaar.

Maar de andere bewaker had nu ook zijn pistool getrokken en richtte dat op het hoofd van Zachov. ‘Als je dood wilt, moet je het zeggen. Die chauffeur van jou stond op het punt de auto te stelen, mijn collega heeft dat voorkomen.’

Boris was in zijn buik geraakt. Hij kermde van de pijn en de bloedvlek op zijn witte overhemd groeide.

‘Hij heeft medische hulp nodig,’ zei Zachov.

‘Daar zorgen wij voor. Tenminste, als jij ons niet langer in de weg loopt.’

Hij moest voorkomen dat hij de volgende zou zijn die werd neergeschoten. De afstand tot de man was te groot voor een manoeuvre. Zachov zei niets en liep naar het chauffeursportier.

‘De auto blijft hier,’ zei de bewaker.

‘Hij is van mij.’

‘Hij is van het bedrijf. Verderop is een bushalte. En nu wegwezen.’

Straatsburg

Juni 2013

2

Philip Monpazier hing in de brede stoel achter zijn bureau. Hij was al jaren de baas van de juridische afdeling van de Raad van Europa, de internationale organisatie die democratie, rechtsstaat en mensenrechten in Europa moest beschermen. ‘Igor Mazovski is dus ergens in de eerste helft van 2011 in een cel in Sint-Petersburg overleden. De precieze datum heb ik niet paraat.’

Hij sprak met zijn stafleden Christine Lavergne en Steffen Rittershaus, die tegenover hem zaten.

‘24 mei 2011,’ zei Steffen.

‘Dank. Hebben jullie de dossiers van Andrej Zachov al helemaal bestudeerd?’

‘We hebben vorige week een uur met hem aan de telefoon gezeten. Hij zit er geharnast in, bijna alsof hij de advocaat van Mazovski was in plaats van andersom. De dossiers zijn voor een groot deel in het Russisch. De vertaler is nog bezig, maar ik heb behoorlijk wat gelezen,’ zei Christine.

‘En jij, Steffen?’

‘Nog niet alles, maar dat komt goed. Smeuige zaak, en goed voor m’n Russisch.’

‘Het dossier van Zachov is interessant, dat ben ik wel met Steffen eens,’ zei Christine, ‘maar we moeten focussen op Mazovski en de potentiële schending van zijn mensenrechten. Het is niet onze taak om te beoordelen of Zachovs beschuldigingen over fraude kloppen.’

Er verscheen een korte glimlach op Philips gebruide en pezige gezicht. ‘Klopt helemaal, maar er is natuurlijk wel een verband. Zachov pakt het intelligent aan. Hij is rijk, Russisch en schijnbaar integer, wat een geestige combinatie is. Hij moet vriendjes hebben bij *Frankfurter Allgemeine Zeitung* en *The New York Times*. Voordat zij erover gingen schrijven, was niemand met Mazovski bezig. En de Russen hebben zichzelf natuurlijk in de voet geschoten met dat flutrapport van die presidentiële commissie.’

Christine rechtte haar rug. ‘Het is onze taak om uit te zoeken óf het een flutrapport is, dus ik zou niet op die conclusie vooruit willen lopen. En we gaan niet alleen op Zachovs informatie af. We werken aan een lijst van personen die we willen spreken en een lijst van documenten die we willen hebben. Zachov is trouwens Russisch-Amerikaans. Verder zou ik negatieve stereotyperingen van Russen willen vermijden. Daar zal Steffen het mee eens zijn.’

‘Absoluut,’ zei Steffen.

‘Helemaal juist, Christine,’ zei Philip. ‘Wat ik zei was alleen bedoeld voor tussen deze vier muren. Natuurlijk moeten jullie je een beeld vormen op basis van jullie eigen onderzoek. Weet je, ik ben er verdomde trots op dat wij dit als afdeling mogen doen. Goed dat jullie zondag al naar Sint-Petersburg vertrekken, dan kunnen jullie een vliegende start maken. Ik heb onze lokale man daar, hoe heet hij ook alweer...’

‘Youri Borisovski,’ zei Steffen.

‘Precies. Ik heb Youri gezegd dat hij jullie als koningen moet behandelen. Voor mij is het een teken van vertrouwen van de Parlementaire Vergadering dat ze dit keer de juristen sturen en niet de politici. Die pluim kunnen we alvast in onze hoed steken.’ Hij boog naar voren. ‘Al gaat het natuurlijk om het resultaat.’

‘Het wordt niet makkelijk,’ zei Christine, ‘we zullen doen wat we kunnen.’

‘Zo is het helemaal,’ zei Steffen, ‘misschien nog wel meer dan dat.’

‘Nog een laatste check: jullie samenwerking, die is probleemloos, toch, geen issues waar we het over moeten hebben?’

Ze waren beiden even stil. Christine vroeg zich af of Steffen aan hetzelfde dacht als zij. ‘Die is prima,’ zei ze.

‘Ja.’

‘Top. Zoals besproken moet er op 1 september iets liggen wat we naar de Parlementaire Vergadering kunnen sturen.’

‘Dat is bijzonder snel, helemaal in de zomermaanden, maar je weet al dat ik dat vind,’ zei Christine.

Philip hield zijn handen omhoog. ‘Missive van de secretaris-generaal. Daarmee zullen we het moeten doen. Ik heb er alle vertrouwen in dat dit jullie gaat lukken.’ Er viel een korte stilte. ‘Goed. Dan wil ik jullie nu graag afzonderlijk spreken. Steffen, ik loop straks bij jou binnen.’ Steffen stond op en beende weg naar zijn werkkamer, de deur van Philips kantoor beheerst achter zich sluitend. Christine bleef stokstijf zitten.

‘Dit is altijd een beetje ongemakkelijk,’ zei Philip, ‘maar het hoort er nu eenmaal bij. Is er iets wat ik moet weten voordat ik jullie naar Sint-Petersburg stuur?’

‘Iets? Je moet heel veel weten en je weet ook heel veel. Maar niet alles. Je bent alleen mijn leidinggevende, niet mijn biecht-

vader.’ Rond haar grijsgroene ogen verschenen een paar lachrimpeltjes, niet veel, maar genoeg om te verraden dat ze de veertig al een tijdje was gepasseerd.

‘Je weet precies wat ik bedoel, Christine. De Russen zijn dol op chantage, dus eventuele kwetsbaarheden wil ik nu in beeld hebben.’

‘Georges en ik zijn keurig getrouwd, Xavier is nog te jong om de misdaad in te gaan, en trouwens ook veel te lief, we betalen onze hypotheekrente iedere maand op tijd, we hebben geen andere schulden, ik gok niet, gebruik geen drugs en heb geen vijanden voor zover ik weet. En ik heb ook geen affaire.’ Nu lachte ze voluit. Het was allemaal waar, hield ze zichzelf voor.

‘Heel mooi, dat is wat ik wilde horen.’

‘Iets wat je moet weten?’ Steffen keek Philip verbaasd aan. Die stond in Steffens werkkamer, met één hand leunend op zijn bureau. ‘Tja, je weet toch eigenlijk alles van me? Ik had tot voor kort een relatie. Geboren in Dresden, in 1980 toen het dus nog de DDR was, mijn ouders waren partijlid, op het laatst kritisch waardoor mijn vader nog problemen heeft gekregen. Ikzelf ben nooit met justitie in aanraking geweest, dat hadden jullie trouwens wel geweten, want dan was ik hier ook niet door de screening...’

Philip onderbrak hem. ‘Het gaat niet per se om strafbare feiten, beste jongen. Jij als Ruslandkenner weet toch wel wat *kompromat* is? Je levenswandel in het algemeen, daar wil ik op focussen. Je bent hetero, toch?’

‘Is dat een vereiste om door de Raad van Europa naar Rusland te worden uitgezonden? Dat zou wel ironisch zijn, gezien de antidiscriminatiebepaling in het verdrag. Ik betwijfel of je dat eigenlijk wel aan me kunt vragen. Artikel 14 wordt door het Hof breed geïnterpreteerd en...’

‘Geen juridisch geredeneer nu, Steffen, maar gewoon antwoord.’

‘Ja, ik ben hetero.’

‘Je hebt een sportieve levensstijl, dat weet ik, maar gebruik je weleens een pilletje, ga je naar de hoeren, of naar een casino, heb je schulden, ben je weleens in een knokpartij verzeild geraakt? Dat soort dingen. Ik zit er niet mee en ben gesloten als een oester, maar ik wil het wel weten. Als manager houd ik er niet van te worden verrast.’

‘Allemaal niet,’ zei Steffen. ‘Een goed glas bier of wijn drinken, dat mag wel, neem ik aan?’

‘Zolang het Franse wijn is heb ik daar geen moeite mee. Californische wijn is een reden voor ontslag. En bier is voor barbaren. *No offense.*’ Het Franse accent maakte deze laatste woorden extra irritant. Philip liet de deur openstaan toen hij de kamer verliet.

